

ODUNCUNUN EŞEĞİ

Bir oduncunun çelimsiz mi çelimsiz bir eşeği vardı. Oduncu yoksul olduğundan eşeği de doğru dőrst beslenemiyor, gőrn geçtikçe zayıflıyordu. Őstelik hiç dinlenemiyor, ormandan Őehre odun taŐırmaktan yorgun dőrŐuyordu. Kendi karnını gőrlŐkle doyuran sahibi, eşeğin hâline hiç aldırmıyordu.

Bir gőrn eŐeĐiyle oduna giderken padişahın seyisine rastladı. Seyis, padişahın sarayında atların bakımından sorumluydu. Oduncu seyisi tanıyordu. SelamlaŐtılar. Seyis, eşeğin hâline acımıŐtı.

– Bu zavallının hâli nedir böyle, diye sordu.

– Tek nedeni benim yoksulluğum, dedi oduncu. Ben karnımı zor doyuruyorum zaten.

Seyis, hem oduncuya yardım etmek hem de eşeği bu durumdan kurtarmak istiyordu.

– Sen onu birkaç gőrnlŐĐüne bana ver de padişahın ahırında beslenip biraz kendine gelsin, dedi.

Oduncu bu teklife sevinmişti. “Hem eşek biraz güçlenir hem de belki padişahın bana biraz yardım gelir.” diye düşünüp eşeği seyise teslim etti.

Seysis, eşeği padişahın ahırına götürdü. Temiz ve bakımlı ahıra giren eşek çevresine bakındı. Çevresinde bir sürü bakımlı, semiz ve genç görünümlü atlar vardı. Yemleri ve suları zamanında geliyordu. Onların hâline imrendi.

Çelimsiz eşek bir onların bakımlı hâline, bir de kendinin zavallı hâline bakarak iç geçirdi. Sonra da başını yukarı kaldırıp şöyle dua etti: “Yüce Rabbim, eşeğim eşek olmasına ama ben de senin kulunum. Böyle çelimsiz ve güçsüz oluşum niçin?”

O gece eşeğin gözüne uyku girmedi. Böyle bir yere geldiği için şükretmek yerine, kendini atlarla karşılaştırıp şimdiye kadarki durumundan kendi kendine dert yanıyordu. “Bu atlar hiç yük taşımıyorlar. Yiyip içip yatıyorlar. Üstelik biz eşeklerden daha güçlüler. Bu adaletsizlik değil mi?”

Ertesi gün ahırda bir hareketlilik başladı. Savaş zamanı gelmişti. Eşeğin, savaşın ne olduğundan haberi yoktu. Şaşkınlık içinde olan bitenleri izliyordu. Atlar eyerlendi ve birer birer ahırdan çıkarıldı. Sonunda eşek ahırda yalnız kalmıştı.

Aradan uzun bir zaman geçti. Savaş bitmişti. Atlar yorgun argın geri döndüler. Her yanları yara bere

içindeydi. Atların ayakları sıkıca bağlandı. Nalbantlar sıra sıra dizilip atların yaralarını temizlemeye başladılar. Neşterlerle atların yaralarını yarıp savaşta saplanan ok uçlarını çıkarıyorlardı. Eşek, savaşın ne olduğunu o zaman anlamıştı. “Rabbim!” dedi. “Ben bu yoksulluk ve güçsüzlüğe razıyım. Yeter ki savaş ve huzursuzluktan uzak kalayım!” Yeter ki savaş ve huzursuzluktan uzak kalayım!”

İnsanlar, başkalarının yaşantılarının iyi yanlarını görüp onlara imrenirler. Oysa her insanın yaşantısının güzel yanları olduğu gibi, zor ve kötü yanları da olabilir. Önemli olan yaşantımızdaki güzellikleri iyi değerlendirmektir.